

Rm; 12:1-2.

Nem lehet elmondani, szavakkal kifejezni, hogy mekkora hálaival tartozunk ma Istennek az 500 évvel ezelőtti történésekért, és az elmúlt 500 évért. Mert Isten kegyelme 500 éve csodás módon mutatkozott meg abban, hogy a szégyenletesen megromlott keresztyénséget nem elpusztította vagy megbüntette, hanem Lelkével megajándékozta és megújította. Persze volt, aki nem fogadta el az ajándékot, mert nem akart újulni. Ő volt pl. X. Leo pápa, aki nem akart változást, nem akart újulást, ezért Luthert kiátkozta, az egyházat pedig szétszakította. Szívből sajnálhatjuk, hogy vannak emberek az egyházban, akik nem akarnak a Lélek vezetése alatt újulni, és szakadásokat és károkat okoznak Isten népének.

Isten kegyelme viszont nem csak a reformáció eseményben, hanem az azóta eltelt ötszáz évben is bőségesen mutatkozott meg. Akkor is, mikor a reformáció népe nem volt annyira topon. Mert valljuk meg, ilyen is volt. Nem zavart el minket, és nem büntetett kegyetlenül, mikor népe a világhoz kezdett igazodni. Isten türelmes és kegyelmes volt hozzánk akkor is, mikor a racionalizmus divatja rombolta az igaz hitet. És kegyelmes volt akkor is, mikor a szocialista elnyomás alatt megalkuvások történtek Isten népében, s kegyelmes volt akkor is, amikor a liberalizmus ásta alá a keresztyén erkölcsöt. Isten kegyelmes ma is. DE! De! Isten kegyelme ma sem arra való, hogy megmaradjunk és megcsontosodjunk bűneinkben. Ellenben a kegyelem adja a lehetőséget a megelevenedésre. S ha ránézünk egyházi állapotainkra Európában vagy akár hazánkban, azt látjuk, hogy a megelevenedésre igen nagy szükség van. Mert sok-sok keresztyén gyülekezet a halál útján jár. Templomokat csuknak be, adnak el. Persze ez Nyugat-Európa. De nálunk is ürülnek ki templomok, csak még nem vettük a bátorságot, hogy eladjuk ezeket. De itt, a mi egyházmegyénkben is azon törjük a fejünket, hogy hogyan vonjunk össze gyülekezeteket, mert már közegyházi segítséggel is önfenntartás-képtelenek. Senkit sem akarok ma az ünnepen számokkal sokkolni, de vegyük nagyon komolyan azt, amit az Isten mond ma nekünk: *„változtatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Isten akarata”*.

Bizony ez ma nekünk szól. És Isten kegyelme, hogy lehetőségünk van engedelmeskedni neki, ha betöltekezünk Szentlélekkel. Ha nem, akkor nem. Ha meg vagyunk csontosodva bűneinkben, és nem tudunk mit kezdeni Isten ajándékával, a Lélekkel, akkor hiába a kegyelem. Akkor úgy járunk, mint X. Leo pápa, aki csak rombolni tudott, és szakadást okozott, mert nem akart változni. Ma is vannak ilyen emberek is Isten népébe keveredve, akik nem a megújulást, hanem a szakadásokat munkálják. De miben kell ma megváltoznunk nekünk, mai keresztyéneknek?

Az első, amit mond nekünk ma az ige: Ne igazodjatok a világhoz! Mit is jelent ez? Semmi esetre sem azt, hogy ne haladjatok a korrallal. Nem azt jelenti, hogy ne fűthetnénk a templomban, mert ezer éve se fűtöttek. Nem azt jelenti, hogy ne használhatnánk elektromos izzókat a világosításhoz, vagy ne használhatnánk hangosítást, vagy ne vetíthetnénk ki az énekeket, vagy ne ülhetnénk kényelmesebb padokban esetleg úgy, hogy még lássuk is egymást. Nem ezt jelenti. Maguk a reformátorok segítenek példájukkal, hogy jól értelmezzük ezt az igét, hiszen ők bátran használták koruk vívmányait az ige terjesztésében, gondolok itt jelesül a könyvnyomtatásra. A korrallal haladni szabad, sőt kell! De a világhoz igazodni szigorúan tilos. Mondok erre is példát. Például a világban leértékelődött a házasság, pedig az Isten ajándéka. Magukat hívőnek valló fiatalok is simán élnek házasság előtti nemi életet. Igazodnak a világhoz, amely azt tanítja, hogy ez normális. De ez nem bibliai norma. Hívó felnőttek olykor ugyanezt teszik. A házasságot nem becsülik. Simán hitetlennel házasodnak, később esetleg elválnak. Senkinek a személyes családi tragédiája felett nem szeretnék ítélni. Csak azt mondom, hogy amikor ez trenddé válik, akkor igazodtunk a világhoz. És ugyanígy a gyerekvállalás és gyerekevelés kapcsán. A világ önző, és kevés gyereket ajánl. Isten parancsa az élet. *„Szaporodjatok és sokasodjatok”*. Egykéző reformátusaink kihez igazodtak? A Biblia a szeretetet és szigort egyszerre ajánlja. A liberális nevelők fenyítésről hallani sem akarnak. Mi, hívó szülők, kihez igazodunk? S ott vannak a pénzkérdések is. Reformátor őseink szerénységre, takarékosagra, puritán életvitelre és hálás adakozásra intenek a Biblia alapján minket. A világ fényűzésre tanít, akár még eladósodás árán is. Kihez igazodunk? Az „ezt csinálja mindenki” a mi iránytűnk, vagy pedig sola Scriptura, azaz csak és egyedül a Biblia, az Isten szava? Kihez igazodunk? Tartsunk bűnbánatot, és fogadjuk szót Istennek; ne igazodjunk a világhoz!

A második, amit ma a szívünkre helyez Isten változásra hívó szava, hogy ne a bűneink különböztessenek meg minket a többi keresztyén felekezettől. Református identitásunk sajnos úgy alakult néhány kérdésben, hogy nem a Szentírásra néztünk, hanem más emberekre, és azt mondtuk, mi nem tesszük, amit ők, még akkor sem, ha azt Isten parancsolja, mert mi reformátusok vagyunk.

Ez bizonyos korokban talán érthető volt, ámde nem helyes. Mondok példát. Isten azt mondja: „Jöjjetek, boruljunk le, hajoljunk meg, essünk térdre alkotónk, az ÚR előtt!” (Ps; 95:6-7). Erre mit mondunk mi? *Hogyanisne! Mi reformátusok vagyunk! Mi nem térdelünk! Térdeljenek a katolikusok!* – de miért is? Talán nekünk nem szól az ige? Vagy egyszerűen csak gőgösek vagyunk? Vagy csak eleink szokása, melynek ma már semmi értelme sincs, fogságba ejtett, és fontosabbá vált a hagyomány, mint az Isten igéje? Hogy van hát ez? De mondok más példát. A 150. zsoltárban arra hív minket Isten, hogy mindenféle zeneszerszámmal dicsérjük őt. Erre meg mi azt mondjuk, hogy „*Á, á. Mi reformátusok vagyunk! Nem holmi hitgyülekezetesek. Mi nem dicsérjük őt, csak orgonával.*” – de miért is? Nem számít nekünk az ige? És sorolhatnék még példákat. Nem tartunk imaközösséget, mert nem vagyunk baptisták, nem fizetünk tizedet, mert nem vagyunk szektások, és nem olvassuk naponként a Bibliát, mert – mit tudom én miért. Na, de itt is emberekhez igazodunk, csak fordítva. Keresztyén testvéreink tesznek valami jót, s mi nem tesszük, mert mi reformátusok vagyunk. A bűneinkben keressük az identitásunkat? Hát elég nagy baj az akkor! Bizony szól nekünk az ige: „*Változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó*”. Református identitásunk abban gyökerezzen, hogy mindig készek vagyunk megújulni, ha felfedezzük, hogy mást mond az ige, mint amit mi csinálunk! Ha van bennünk ilyen nyitottság, akkor tud bennünk áradni és munkálkodni a Lélek.

S végül, kicsit összefoglalva az egészet, legyen az a változás bennünk, hogy ne ímmel-ámmal legyünk keresztyének. Ne hobbi szinten. Ne műkedvelőként. Hanem tökéletesen szánjuk oda testünket, életünket élő és szent áldozatul az Istennek! Egyszer s mindenkorra. És ne a hangulatom parancsolgasson nekem, hanem akár esik, akár fúj, legyek ott az istentiszteleten, legyek ott Isten népében, és tegyem azt, amivel Isten népét és dicsőségét szolgálhatom. Ezt tegyem. Akár a hétköznapi becsületes élettemmel, akár a házasságommal, akár a gyerekeim hitre nevelésével, akár egy szeretetvendégség utáni takarítással vagy az Alphára való főzéssel, és bizonyosságtevő szavakkal, és bőkezű adakozással, továbbá a kórusban való énekléssel, és sorolhatnám vég nélkül. A lényeg az, hogy az életünk egy istentiszteletté váljon. S hogy ehhez milyen változtatásokra van szükség, hogy hol kell előrelépni a kegyességben, eltökéltségben, ezt már mindenki maga tudhatja, vagy keresheti meg az ige alapján a saját életében. S ha vesszük valóban erre a fáradságot, és engedjük, hogy Isten Lelke változtasson minket egyen-egyenként és közösségként is, akkor igen jó reménységgel lehetünk afelől, hogy Isten kegyelmét árasztja ránk életünk teljes idejében, és a következő ötszáz évben is. Ámen.

1. Szükségünk van-e változásra és újulásra a felolvasott igénk alapján?
2. Felolvasott igénk szerint Isten milyen odaszánást vár tőlünk? A félig-meddig elfogadható megoldás-e?
3. Melyik ige alapján vezettük be a több hangszeres éneket a templomban? Melyik ige alapján teremtettük meg a letérdelés lehetőségét az imaszobánkban? Melyik ige alapján javasoljuk a minimum 3 gyermek vállalását? (Pl.: Gen; 1:28. és Ps; 127:3-5.) Melyik ige alapján ajánljuk a bőkezű adakozást? (Pl.: Gen; 14:20. Mal; 3:10. 2Kor; 9:6-7.) Mely ige alapján gondoljuk, hogy Isten nem a fenyítés nélküli gyereknevelést ajánlja? (Péld; 22:15. + 29:15+17.) Milyen ige alapján gondoljuk, hogy jobb szerényen élni, mint eladósodni? (Deut; 15:6. Péld; 22:7. + 30:8. Fil; 4:12.)
  - a) Számodra mit jelent a reformáció? Szeretsz református lenni? Miért vagy inkább református, mint más felekezeti keresztyén?
  - b) Milyen lépéseket tett az utóbbi időben gyülekezetünk, hogy Istennek olyan területeken is engedelmesek lehessünk, amelyekben korábban nem volt szokás engedelmeskedni Istennek?
  - c) Volt olyan változása a gyülekezetnek, amitől engedelmesebb lett, de számodra mégis nehezen megtehető lépés volt?
  - d) Számodra kísértés, hogy a hagyományokhoz és megszokásokhoz ragaszkodj akkor is, ha a Biblia alapján változtatni kéne?
  - e) A te személyes életedben van olyan terület, ahol változtatni kéne ahhoz, hogy teljesen odaszánd magad Istennek? Számodra mennyire csak hobbi vagy mennyire mindent átható életforma a keresztyénség?